

Mezei Gábor

(Gyöngyös, 1982):
Miskolcon nőtt fel,
Budapesten él. Költő,
első lírakötete 2012-ben
jelent meg *függelék.*, a
második 2016-ban *natúr
öntvény* címen. Az ELTE
tudományos munkatársa,
a *Műút* szépirodalmi szerkesztője.
Monográfiája: *Fordítás és
anyagiság – Az írás mint
kulturtechnika az Örök
barátainkban.*

MEZEI GÁBOR

a.4. külszíni fejtés

az ég ide is visszatalál. odakint salakpálya,
temető, erkélyrácson álló alak, szintben
a platán dús koronájával. billeg, majd
beleugrik, aztán kiderül. a sűrű szélben
már látod: körbevágott kartonlap, de ez is
szorosan, az emeletek betonelemei között
nyúlós szigetelés, tépkeded, évek óta.
a salak zárás után is világít, a temető
hirtelen barokk kapuja egy kisvárosé.
emlékszel, de mire a nevé kimondod,
nincs ott. feslett ötszögek, nehéz bőrlabda
a fű telt foltjai között, már nem pattog,
még meg sem ült. zsebed bevarrva, karod
lóg, esetlenül.

a.4.1. meleg, hideg

slusszkulcs a kezekben, a gombot nyomod,
pittyegés, nem is messze, váltóhibás benzines.
a csattanás, mire odaérsz, nem hallatszík,
az autó üres, a motor jár, köhögve, a bal oldali
fényoszóró helyén fekete lyuk, odabent forróság.
az utolsó kiszállásnál felszakadt vezetőléc, belül
hűvös, izzadt szivacs, se fa, se oszlop, se korlát,
nincs másik autó, összehajtott bicikli, a kivilágított
kesztyűtartóban frissen tömött, kócszagú házirigó.
gyorsan fogazott sárhányó, beragadt elsőkerék,
a másik kifordult, reggae a rádióból, félig elfolyt,
langyos kávé. a szélvédő a motorháztetőn, egészben.
hajszál a kormányon. cserebogár a hűtőrácsra.

b.1.

nem értettem, hol vagy, mikor mondtad,
a téroró, az alagút, a hegyoldal, vagy mélyen
lent a völgy, lehetett bármelyik, elrejtettek
és kiszolgáltattak, fel nem foghattam, minek,
centivastag üvegfalon át nézhettem végig
a legborzalmasabb verziókat, hang nélkül,
már csak azt nem tudom, te hogyan láthatnál,
és hogyan kellett volna elviselnem: szemed
könyörgött.

A versek megírásakor
a szerző
a pozsonyi Literárne
informačné
centrum rezidense
volt, a programot
az International Visegrad
Fund támogatta.

a.4.1.1.

a parkig fáradt olajcseppek, egyre sűrűbben.
a mixerkocsi forog, a beton már szilárd, a gyp
térdig felöntve. a fák legallyazva. pormentes,
kocsonyás levegő, csend. útközben megkötött
malter egy munkás lapátjáról, fröccsen a föld
felett.

b.2.

bent, az éjszaka mindig képtelen világosságában
ismeretlen nő a hajánál fogva, egy fához kötözve
mondja, csak úgy menekülhet, ha magát letépi,
megskalpolja, fél a fájdalomtól, de innen mennie
kell, retteg, mert tudja, vége van, reggel jövök rá,
a recepciós az, állok az üres pult előtt, a képernyők
fénykörében, a térfigyelő kamerák nem láttak
mindent mégsem.

